

TELŠIŲ VYSKUPAS

„Akmuo, kurį statytojai atmetė, kertiniu akmeniu tapo!”
(Ps 118,22)

Telšių vyskupo velykinis laiškas

Mieli Telšių vyskupijos žmonės!

Didi diena šiandien mums išaušo, nes Viešpats Jėzus prisikėlė! Švenčiame džiaugsmingiausią mūsų tikėjimo iškilmę, teikiančią viltį ir padedančią nugalėti visus sunkumus.

Kaip skelbia Evangelija, ankstų rytą moterys ėjo prie Jėzaus kapo ir rado jį tuščią. Akmuo buvo nuristas... Tuščias kapas dar nieko neįrodo, bet sukelia abejonių ir prisiminimų – juk Viešpats kalbėjo, kad Jis prisikels! Ar tai galėjo įvykti?

Susitikimas su prisikėlusiu Kristumi išskleidė visas abejones: „Kristus prisikėlė! Iš tiesų prisikėlė!“ Sutikę prisikėlusį Jėzų bailūs apaštalai atsikratė kompleksų ir baimių, Kristaus išsigynęs Petras graudžiai pravirko ir jam buvo atleista, tuometinėje visuomenėje balso neturinčios moterys tapo pirmosiomis prisikėlimo žinios skelbėjomis...

Jėzaus prisikėlimas pakeitė istoriją. O kaip yra su mano gyvenimo istorija? Ar prisikėlimo šviesa ir atpirkimo džiaugsmas turi vietos mano širdyje? Štai popiežius Pranciškus yra pastebėjęs, kad „kai kurių krikščionių gyvenimas primena gavėnią be Velykų...“ (plg. *Evangelii Gaudium* 6).

Velykų Evangelijos žinioje džiaugsmo slopintojas yra akmuo, kuris buvo užristas ant Jėzaus kapo. Viskas buvo įvykdyta ypač patikimai:

- kad nekiltų abejonių dėl Jėzaus mirties, mirusio Jėzaus šonas buvo perdurtas;
- kapo rūsio anga užrista didžiuliu akmeniu, kuris dėl patikimumo buvo dar ir užantspauduotas, o romėnų kariai ėmėsi apsaugos. Geriau ir nesugalvosi! Tačiau visos žmogiškos pastangos sutrukdyti prisikėlimą tapo tuščios, nes Dievo galia didesnė.

Mūsų gyvenime taip pat netrūksta akmenų, kurie slegia mus ir trukdo džiaugsmui plisti. Vienas iš jų – tai jau trečius metus Ukrainoje vykstantis karas. Nors padedame karo baisumų ištiktiems žmonėms, meldžiame taikos, bet karo veiksmai tebevyksta. Dažnas maldininkas tiesiog reikalauja Dievo įsikišimo į šią situaciją, o kai tai neįvyksta, patiria nusivylimą.

Brangieji,

Pažvelkime visų pirma į save. Ką mūsų gyvenime pakeitė prisikėlęs Kristus? Vieni žmonės, išgirdę apie Viešpaties prisikėlimą, bėgo prie tuščio kapo, trokšdami susitikti Prisikėlusįjį; kiti bėgo tolyn nuo jo slėpdamiesi, o dar kiti liko tai žinia abejingi. Šiandieniam pasaulyje taip pat atrandame panašaus nusiteikimo žmonių, kurie dar nepažino Viešpaties, todėl įvairiais būdais neša mirties kultūrą. Nepaisant laikinų sunkumų, tikintieji nenustoja laukti Viešpaties pažadų išsipildymo ir nesiliauja tikėję galutine Dievo pergale.

Prie šios pergalės esame kviečiami prisidėti ne tik savo gyvenimo pavyzdžiu, bet taip pat ir žodžiais paliudyti, kaip „iš giliausios tamsos perėjome į ryškiausią šviesą; iš šėlstančios jūros – į išganymo uostą; iš sunkiausios vergijos – į saldžiausią laisvę, iš mirties – į gyvenimą“ (šv. Bernardas Klervietis).

Juk Kristaus prisikėlimo įvykis turi svarbią dvasinę prasmę – jis reiškia vidinį mūsų atgimimą. Tai jau prasideda mūsų žemiškojo gyvenimo metu. Anot popiežiaus Pranciškaus, „Štai ką daro Viešpaties Velykos: jos stumia eiti pirmyn, išsivaduoti iš pralaimėjimo jausmo, nuristi viltį įkalinusių kapų akmenis, su pasitikėjimu žvelgti į ateitį, nes Kristus prisikėlė ir pakeitė istorijos kryptį“ (2023 m. Velyknakčio homilija).

Brangūs broliai ir seserys,

Gavėnia pasibaigė, prisikėlimas įvyko, džiaugsmas pasklido po pasaulį. Sveikinu Jus Kristaus Prisikėlimo įvykio proga ir linkiu dalyvauti to prisikėlimo džiaugsme bei jį skleisti.

† Algirdas Jurevičius
Telšių vyskupas

Velykos, 2024 m.